

No dobře teda, pro psy a taky pro mě, jasně. Ale jako parafráze to zní dobře., ne?Protože páteční nestaticky statický venčení se nám osvědčilo, naplánovala jsem si na neděli, kdy jsem je měla oba najednou jen já sama, že si to zkusíme zopáknout. Jen jsem byla zvědavá, jak to bude fungovat s tím, že jsem tam s nima sama a že jsou pohromadě. Tali zatraceně dobře umí tohodle využívat a nedá vám lautr vůbec nic zadarmo.

Leč já taky nejsem jen tak někdo, takže jsem si udála válečnej plán a říkala si, že ho zkusím jet, co mi situace a Tali dovolí. A vyšlo to suprově. Vzali jsme to zase opačným směrem, než se chodívало. U koňských ohrad Rumíček značil v trní bažanta, takže jsme tam s Tali zamířily taky. Byla prozatím ještě jen na dlouhém vodítku, ne na stopce, takže mi to hrálo víc do karet. A byli tam dokonce bažantíci dva. Oba se zvedli a já si mohla s Tali projet, jak bych chtěla, aby to vypadalo. Moc fajn změna proti těm dřívějším veletočům. A na pohodu jsme pak vyšli všichni z trní ven na cestu. Došli jsme za koňský ohrady, a ve vojtěšce chvíli oba dělali ohaře a pak jsme šli dál. Já jí připla stopku, vodítko jsem dala do batohu a Tali hezky čekala, než jí propustím. Jak to přišlo, udála hoplá a zanořila čumy do vysoký trávy a jela si myši. Rovnou hned i s hrabáním. Nekompromisní NE! a vyvedla jsem ji na nízku trávu. A tam na tý velký ploše už jsme taky všichni celou dobu zůstali □ . Jela se velká balonková hra. Kdykoliv se Tali dala do hrabání, vytrhla jsem jí z toho a čutla po zemi ragbiče. Pochopitelně po něm vystartovala a chvíli jsme si hrály. Pak měla volno a my si hráli s Rumíčkem. Co situace dovolovala - a dovolovala překvapivě často - tak jsem formou hry dělala přivolání a nebo jsme s Rumíčkem odbíhali a..... ona běhala za námi. Když náhodou - už ke konci - předstírala, že nemá uši, stačilo k ní velmi rychle doběhnout a ona, místo toho, aby si jela dál svoje, nebo naopak si řekla, že si prchne v dál, tak počkala, čuměla jak puk a pak šla poslušně se mnou. To je hodně velká změna a já doufám, že bude trvalýho charakteru □ .

Střídala jsem hru s jedním, s druhým, běhání, a chvíli taky cvičení. Což bylo dřív nemyslitelný, nebyla ochotná ani za mák k dobrovolný spolupráci. Teď jsme si dali klidně kraťoulinkou chůzi u nohy, sedni, čekej a to i při odhození balonku! a přivolání z odložení. Vždycky jen chvíli a jen něco, aby se nám to nechodilo a madáme se neotrávila. Nezastavila jsem se ani minutu z těch dvou a půl hodin. Ale bylo to báječný. Nebylo to o pocitech marnosti, o frustraci, tak jako to bývalo, ale o radosti z toho, jak nám to jde a že navíc mám fakt volný ruce i pro toho Rumíčka a můžu mu dát jeho skutečnej prostor a ne že se mi to vymstí a já pak budu muset řešit delikventku. Ani jednou, ani jednou jedinkrát nevezala nikam kramle a to dokonce, když jsem schválně hru přiblížila ke stařině. Za to má

moje velký ocenění. Stejně jako za to, že když k nám docválala mladá labradůrka z vedlejšího baráku, tak sice rozjela zase svou drsnou hru (což teda labradůře nějak nevadilo, naopak ☐), ale pak když labradora běžela k páníčkovi, tak jsem nemusela říct ani "T" natož zbytek jejího jména a ona zůstala s námi. Stejně tak má moje ocenění Rumíček, který v momentě, kdy Tali s labradůrou pořádaly pranici, tak se do toho nezapojil a navíc následně našel na druhý straně louky ragbiče, kterýho tam Flekatice zapomněla a já neměla tucha, kde v tu chvíli vůbec s tím balonem byla. Našel ho a hrdě donesl. Ještě nějakou dobu jsme tam řádili a pak už jsem to balila, ať si skončíme v momentě, kdy nám to jde nejlíp.

Domů jsme došli všichni spokojený a vysmátý. Tak, jak jsem zvyklá z procházek se psem chodit. "Hodná jsi byla Talinko, moooc hodná.", šeptala jsem jí do ušisek, když jsem jí utírala ty její obří zabazněný tlapy. A "Ty seš můj úúúúžasnej hošíček!" slyšel zase Rumíček. Jak se dalo očekávat, tak oba dva, bez jakýchkoliv protestů upadli na pelech a byli tuháč kempink. A mně bylo dobře na duši.